సమ్మోహన రాగం

– తటవర్తి రామచంద్రరావు

'నా హృదయంలో నిదురించే చెలీ
కలలలోనే కవ్వించే సఖీ
మయూరివై వయారివై నేడే
నటనమాడినావే నన్ను దోచినావే...'

రేడియోలోంచి వచ్చే పాటను వింటూ నడి వీథిలో నిలబడి పోయాడు మోహన్.

'... నాగానములో నీవే ప్రాణముగా పులకరించినావే
పల్లవిగా పలుకరించరావే!...'

ఆ పాటలోని రసానుభూతి ఒళ్ళంతా జల్లుమని పిస్తుండగా రాజారావింటి తలుపు తట్టాడు మోహన్.

"వచ్చారా! ఇంకా రాలేదేమిటా అని చూస్తున్నా!" అంది తలుపు తెరచిన పల్లవి!

అతని గుండె గొంతుకలోకి వచ్చింది. "నిజంగా?"

"కాసి, అబద్ధంగా!" అంది ఆమె గోముగా.

కన్నార్పకుండా చూశాడు. అజంతా శిల్పానికి అందాలు దిద్దుతూ ఆ ముద్దరాలు ఒయ్యారంగా నిలుచుంది. ఎప్పుడూ ఆ అమ్మాయి మిన్నలో తానెరుగని అందాలేవో ఇప్పుడు కన్నుల విందు చేస్తున్నాయి.

"ఏమిటలా చూస్తూ నిలబడి పోయారు?"

"మీ ఇంటికి ఎప్పుడు వచ్చినా నాకేమిటో కొత్త కొత్తగా వుంటుంది!"

"అంటే?" అంటూ లోపలికి దారి తీసింది.

ఆ నడకలో ఎంత హొయలు! ఆ నడుం నిరుపులో ఎంత విలాసం! ఆ ఒంపు సొంపుల్లో ఎంత సొగసు! ఏడాదిగా ఆ యింటికి వస్తున్నాడు. ఎప్పుడూ ఆమె సౌందర్యాన్ని ఇంతగా పరీక్ష పెట్టి చూడలేదు. "వేయి రంగులు, వేయి పరిమళాలు!" అన్నాడు అప్రయత్నంగా.

అందమైన తన పెద్ద పెద్ద కళ్ళని మురిపెంగా నవరిస్తూ "ఎంత కవులయితే మాత్రం అంత అతిశయోక్తులా!" అంది పల్లవి.

"నీ ఎదుటికి వచ్చాక ఎంతో కొంత కవిత్వం సిందుకోకుండా వుండడం ఎవరితరం!"

"అబ్బ, అంత అందమైన భావాలు మీ కవులకెలా వస్తాయో బాబూ!"

"నిమ్నాహంచి రెండు ముక్కలు చెపితే అవే రెండు రెక్కలయి ఊహ ఆకాశాన ఎగురుతుంది. అదే ఒక గీతం అవుతుంది. నువ్వు ఆలపిస్తే మధుర గానమూ అవుతుంది!"

ఆమె కపోలాలు ఎర్రనయ్యాయి. "కవిగారు నిద్ర లోంచి సరాసరి లేచి వచ్చారా యేం!"

"రాత్రి నేనూ నా దిండూ కలిసి కలలు కంటాం.
పగలు నేనూ నా కలం
వాటిని పంచుకుంటాం!"

"ఇలా కలలు కంటూ కూర్చోక పోతే చక్కగా హాయిగా పెళ్ళి చేసుకో రాదా!" అంది ఆమె తన ముచ్చటయిన మూతిని మురిపెంగా తిప్పుతూ.

"యుగయుగాలుగా వెతకుతున్నా - ఆమె ఇంకా కనిపించలేదు. ఏ క్షణాన మొదటిసారి చూస్తానో నిద్ర నా కన్నుల్ని విడిచి పోతుందని భయం!"

"భలే వారే!"

"ఈ క్షణం కలకాకుండా వుంటే అంతే చాలు!"

"ఒక వేళ ఇదే కలయితే?" అని ఆమె కవ్వించ కుండా వుండలేని దానిలా నవ్వింది.

"ఇలాంటి కల కలకాలం రావాలని వెయ్యి కలలు కంటాను"

"అమ్మో! మీతో ఏ మాట అన్నా ప్రమాదమే!"

'కానీ, నీ ప్రతి మాటా నాకు ప్రమోదమే పల్లవీ!' అని అందామని పెదవి చివరి దాకా వచ్చిందతనికి. అవాడు ఆమె ప్రతి పలుకూ అతన్ని గిలిగింతలు పెట్టి పరవశింప చేస్తోంది. అజ్ఞాతమైన అతీతమైన సంస్పర్శ కోసం తహతహ. మహోజ్వల ప్రేమ రసైక రాశికోసం చేసిన నిరీక్షణ ఫలించినట్టు భావన. ప్రేమ సాఫల్యాను భూతి కవితా మధుస్రవంతిగా తన గొంతులో కురుకుతున్న ప్రతిస్పందన.

'జన్మ జన్మలకి పూర్వం - నాలో నీవూ నీలో నేనూ వున్నాము కాబోలు! ఆ కన్నుల్లో దర్శించాను ఎప్పుడో విస్మరించిన నా పరిమళ ప్రపంచాన్ని...' అను కుంటూ ఆమె వైపు కన్నార్పకుండా చూస్తుండి పోయాడు. అతని మనస్సు వెళ్ళి పోయిందెక్కడికో మమతల పందిళ్ళల్లో మల్లెపూలేరుకొనేందుకు!

బిడియంగా కనురెప్పలు రెపరెపలాడిస్తూ "ఏమి టొక్కసారిగా మౌన వ్రతం పట్టారు!" అంది పల్లవి.

"నువ్వలా చూస్తుంటే భయమేసి!"

"సోదురూ!..." అని మందహాసం చేస్తూ వంటింట్లోకి వెళ్ళి పోయింది.

మనస్సు సౌందర్యాన్ని పోయిన వదలుకోలేదు. సాగిపోతున్న నరువాలాలకే పల్లవి ప్రతి కదలికలోనూ ఒక హరివిల్లు! అతనికది వెన్నెటిలో కడిగిన క్షణంలా వుంది.

"మీరు చెప్పిన రెండు పాటలూ బాగా వచ్చాయి. పాడి వినిపించనా!" అంది పల్లవి కాఫీ ఇస్తూనందిస్తూ.

తలవూపాడతను. వీణ తెచ్చుకూర్చుంది ఆమె. తన కోమల కరాన్ని చిప్పింది. వీణ తంత్రుల్ని ఆమె ముని వ్రేళ్ళు మీద సాగాయి. ఒకటి త్యాగరాజ కృతి. మరొకటి ఎంకిపాట! ఒకటి భక్తిరసం. మరొకటి శృంగార రసం. ఒకటి హిందోళము - మరొకటి మోహనరాగం.. ఆ గదిలో రాగవాహిని వెల్లువలా పొంగింది. రస నిర్ఝరి పొంగి పొరలింది. ఆ రమణీయరసామరాగ సాంగత్యంలో అతని అణువణువూ పులకించింది.

ప్రశ్నార్థకంగా అతని వైపు చూసింది పల్లవి.

"నీ మధుర గానంలో తడిసిన సంధ్య ఎంత అందాన్ని చెమరిస్తోందో చూడు!"

కెంపు రంగు పూసుకున్న ఆమె బుగ్గల్ని చూసి చిరు చెమటకి తడిసిన ఆమె ముంగురుల్ని ముసిముసిగా నవ్వాయి. "అంతంత మాట లెందుకు? మామూలుగా బావుందంటే చాలదా!" అంది బిడియంగా.

"నువ్వలా సరిపెట్టుకుంటానంటే ఇక నుంచి అబద్ధాలే చెపుతాను" అని నవ్వాడతను.

"సర్లెండి. గొప్పనుకుని స్టేజి మీద కెక్కాక గొంతు పెగలకపోతే? ప్రోగ్రాము డేటు దగ్గర కొస్తోందంటే నాకు చచ్చేంత భయంగా వుంది!

"నీలాగే మొదట నేనూ భయపడ్డాను. మొదటి సారి స్టేజి మీద కెక్కే వాళ్ళందర్ని ఆ భయం వుంటుంది. అదెంత సేపు? అయిదు నిమిషాలు. రాగధారల్లో తడిసిన తరువాత భయాలన్నీ దూది పింజల్లా ఎగిరి పోతాయి. పైగా నేను పక్కనుండగా నీకు భయం దేనికి?"

"మనిద్దరం కల్సి పాడాలని మీరు రాసిచ్చారటగా! ఆ పాట తెచ్చిచ్చారు. ఆయన మెచ్చారు. నాకూ నచ్చింది."

"చూశావా! నీ నోట కూడా కవితలు పలుకుతున్నాయ్!" అని నవ్వాడు.

ఆమె బుగ్గల్లో సిగ్గు మొగ్గ వేసింది. "ఇంకానయం!"

"ఈ యింటి గోడలు కిటికీలు ఇప్పటికే సంగీత కచేరీలు చేస్తున్నాయి. రేపని కవితల్లినా ఆశ్చర్యంలేదు."

"మీ అతిశయోక్తులకేమి కాని... చేసిన పని చెప్ప నివ్వండి. ధైర్యం చేసి మీరు కట్టిన వరసకి నా స్వంత వరస జోడించాను. ప్రాక్టీసు కూడా చేశాను. వింటా నంటే..."

"అంతకంటేనా?" అన్నాడతను సంతోషంగా.

"మీ చరణం మీరందుకుంటేనే బావుంటుం దేమో!" అంది సిగ్గుగా.

"అలాగే! కాదన్నానా!"

ఆమె వీణాతంత్రులు మంద్రంగా మీటింది. అతని మనస్సు వుండుండి జల్లు జల్లుమంది. 'తియ తియగ నీ వీణ మ్రోగిందీ!' అన్న మొదటి చరణం

రాగయుక్తంగా అతని గొంతులోంచి బయటకి దూకింది.

నింత అనుభూతితో తన వొళ్ళు పులక రెత్తు తుండగా 'కమకమ్మగ నీ కవితా సాగింది' అంటూ పల్లవి అనుపల్లవి నందుకుంది...

అతను: సరిగమలు స్వరజతులు జతజతగా
తియతీయగ నీ వీణా మ్రోగింది!
ఆమె: రసమయమై హృదయ రంజితమై
కమకమ్మగ నీ కవితే సాగిందీ
అతను: నీ గానములో తేనెలు కురిసినవీ
నీ రాగములో నన పూయల లూపినవీ -
ఆమె: నీ కవితల ప్రసూనాలు విరబూచినవీ
నా అణువణువూ పరిమళాలయి గుబాళించినవీ

అతను: నీ నోట పలికి నా కవిత తియ్యనయినదే చెలి!
ఆమె: నీ పాటగ నా గుండె నిండి నీనమీటనున్నదోయీ

అనిర్వచనీయమైన క్షణం. అతని కోటినాదుల దారుల్లో నిరసిన రసానుభూతి - అతని కనురెప్పల చివర్ల నీటి బొట్లయి నిలిచింది.

"ఏమండీ! మోహన్! ఏమిటదీ! ఎందుకలాగయి పోయారు?" అంటూ ఆమె తన చేతి మీద చేయి వేసి నూపే వరకూ అతను స్పృహలోకి రాలేదు.

ఆమె మృదు కరస్పర్శ. ఎన్నడూ ఎరుగని మధుర సంస్పర్శ. "...నీ గొంతులో ఇంత మాధుర్యం వుందని ఇంతకాలం తెల్సుకోలేక పోయిన మూర్ఖుడ్ని. నన్ను క్షమించు పల్లవీ!" అంటూ ఆమె చేతి వ్రేళ్ళను పట్టు కుని పువ్వుల్ని నిమిరినట్టు స్పృశించాడు.

ఆమె చకితురాలైంది. 'అలాగనకండి. మీ అంత చక్కగా పాడేదాకా..."

"కాదు కాదు పల్లవీ! నిజం చెపుతున్నా. నా కవితకి జీవం పోశావు. దాహంతో చచ్చి పోతున్న వాడికి ప్రాణం పోసినట్టు పోశావు..." అనూహ్యమైన ఆవేశమేదో అతని చేతి వ్రేళ్ళల్లోకి చిందింది. తట్టుకోలేక పోయాడు. పట్టు తప్పి పోయాడు. ఆమె చేతుల పూగుత్తిని తన బుగ్గలకి రాసుకుంటూ తన పెదవుల కద్దుకున్నాడు. ముద్దులతో ముంచెత్తాడు.

ఆమె పిచ్చి దానిలా చూసింది. తన చేతుల్ని తన వైపుకి లాక్కోవాలనుకుంది. కాని, అదేమి శక్తో! అతని వైపే లాక్కుపోయింది.

"ఇప్పుడు దేవుడే దిగి వచ్చి నీకేం కావాలని అడిగితే నీ మధుర కంఠం ఎప్పుడూ ఇలాగే రాగవాహినితో నిండే వరం ఇవ్వమంటాను. నిన్ను ప్రేమించే పెదవులుగా మలచమంటాను..."

ఆమె అధరాలు అదిరాయి. కళ్ళు చలించాయి. ఒళ్ళు కంపించింది. నిలువెల్లా వణికిపోతూంది. "మోహన్!" అనిమీలాగో గొంతు పెగల్చుకుంది.

"ఆ దేవుడ్ని కాదు. ఈ దేవతనే ఒక వరం అడగాలని వుంది. నవ్వేవొక కిరణం కోసం. నా కవితా చరణం కోసం. నీ కిరణాల్లో స్నానం చేశాను. మధుర స్మరణల్లో నా చేత గానం చేయించావు. నన్ను నేను చేరుకున్నాననిపించావు."

అతని పెదవుల్నించి నస్తున్నని ప్రేమావేశంతో

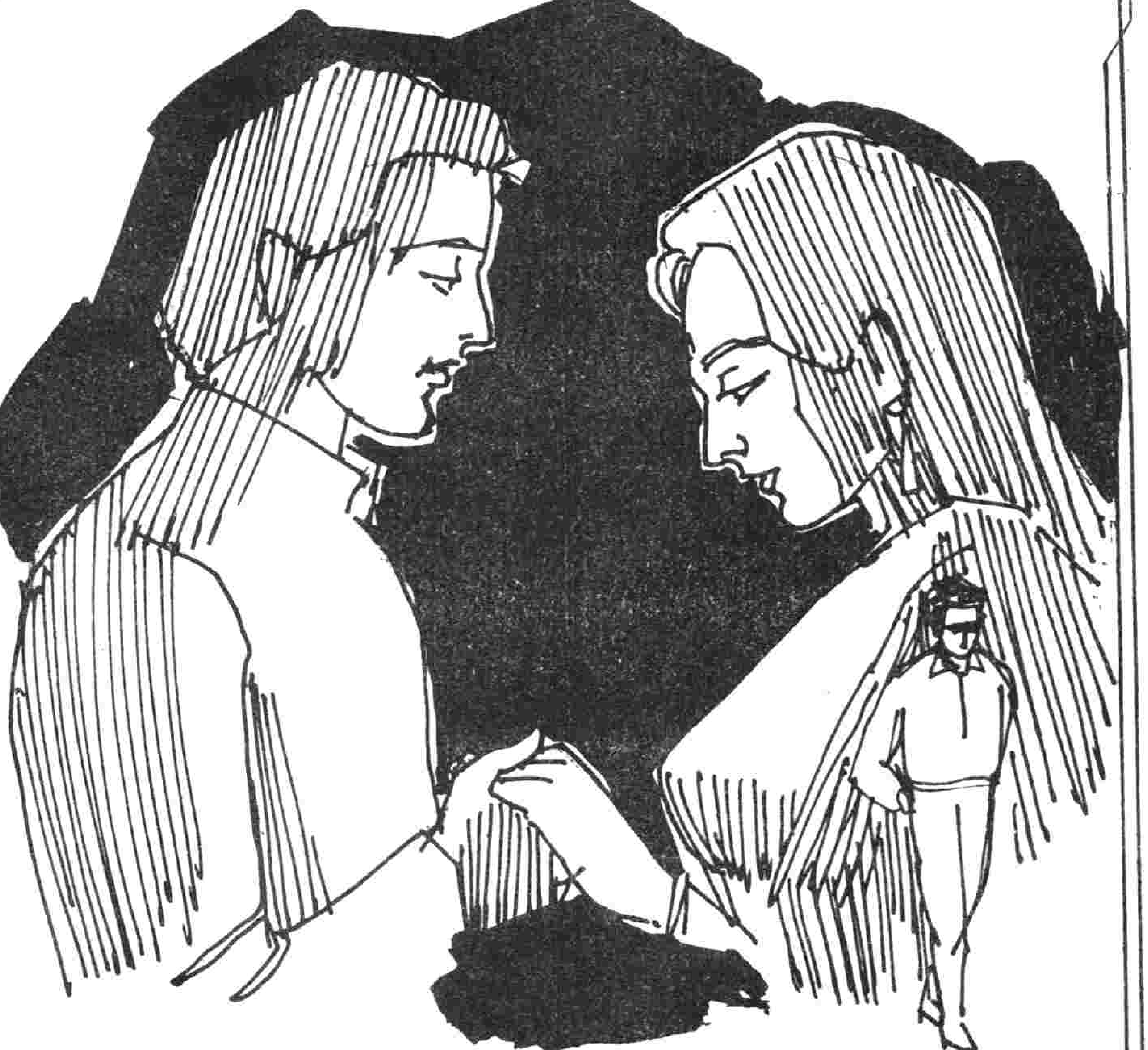

పూరించుకున్న మాటలో - రసరమ్య కవితా ధారల చినుకులో ఆమె కంతునట్టలేదు.

"...ఒక్కసారి! ఒక్కసారి నా పాటకి ప్రాణంపోసిన ఆ కంఠాన్ని ముట్టుకోనివ్వవూ!"

అతని పాటలోనే కాదు. అతని మాటలోనే కాదు. అతని స్పర్శలో కూడా ఏదో సమ్మోహన శక్తి వుంది. తన కంఠాన్ని అతని మని వ్రేళ్ళు ముట్టుకుంటున్నప్పుడే కాదు - తన పెదవులతో ముద్దు పెట్టుకున్నప్పుడు కూడా ఆమె అడ్డు పెట్టలేక పోయింది.

అతని నరాల్లో ఉత్తుంగ తరంగితమైన రసానుభూతి ఆమె గుండెల్లో - ఆమె తనూలతలో - ఆమె అణువణువు లోనూ ఎన్నడూ ఎరుగని ప్రకంపనాలు పలికించింది. కాలదూరాల తీరాలను విడిచిన స్పృహ ఎప్పుడో ఎక్కడో వాళ్ళు పారేసుకున్న మధు మాసానికి మాత్రం సరి మితమై పోయింది.

ఆమె వలపుల రాణయి అతని యింద్రియాల గిన్నెల నిండా వెన్నెల నింపింది. అతని మధురాధరాల స్పర్శ ఆమె తనువెల్లా సనసనంతం పరుగు లెత్తించింది. మాటల కందని అర్థాలేనో త్రవ్వి పోసుకుంటున్న హృదయాలు వాళ్ళ గాఢ పరిష్వంగంలో వేయి విధాలుగా గుసగుసలాడుకున్నాయి. అంతా మిథ్య తామిద్దరే వాస్తవం. ఈ క్షణమే నిజం... వాళ్ళకి కాలం స్తంభించి పోయింది.

ఉన్నట్టుండి ఒక్కసారిగా స్పృహలోకి వచ్చి కళ్ళు తెరిచింది పల్లవి. చూస్తే తాను మోహన్ని గాఢంగా పెనవైచుకుని వుంది. గబుక్కున అతన్ని వదలి పెట్టి పరీక్షగా చూసింది. ఓరగా తెరచున్నతలుపు చూసే సరికి ఆమెకు నల్లమాలిన భయంతో ఒళ్ళు జల్లుమంది.

"ఆయన వచ్చినట్టున్నారు. తలుపు చప్పుడయింది." అంటూ అతని కౌగిల్ని త్రోసేసి గబుక్కున పైకి లేచి పరుగు పరుగున గుమ్మం దగ్గరకి వెళ్ళి తలుపులు తెరచి బయటకు చూసింది. రాజారావు సంజ చీకట్లలోకి నడిచి వెళ్ళి పోవడం లీలగా కనిపించింది.

ఒక్క పరుగున లోపలకి వచ్చి "ఆయన వచ్చి మనల్ని చూసి వెళ్ళి పోయినట్టున్నారండీ!" అంది బేలగా.

మోహన్ నిరుత్తరుడయ్యాడు. "ఓ మైగాడ్! ఎంత పని జరిగింది!..." అన్నాడు నిస్పృహగా. కొన్ని నిమిషాల క్రితం స్వర్గపుటంచుల్ని స్పృశించాడు. ఇప్పుడు అగాథం లోకి పడిపోతున్నట్టుగా వుంది. అలౌకికానందానికీ పరమ దుఃఖానికీ ఇంతేనా ఎడం! ... తనను తనే నిల దొక్కుకోలేనివాడు ఆమెనేమని ఓదార్చగలడు?

"నన్ను క్షమించు పల్లవీ!" అని అఘాతం తగిలి చేష్టలుడిగి కొయ్యబారిపోయిన ఆ బొమ్మని నిరాధారంగా వదలి నిమూఢునిలా వీథిలోకి నడిచి వెళ్ళి పోయాడు మోహన్.

రాత్రి ప్రొద్దుపోయి వచ్చాడు రాజారావు... పల్లవి వైపు అతను చూసింది ఒక్క క్షణమే! ఆ చూపుకి ఈదురుగాలిలో చిగురుటాకులా రెపరెపలాడిపోయింది పల్లవి!

నెమ్మదిగా బట్టలు మార్చుకొని మంచం మీద వాలిపోయాడతను.

ఏ క్షణంలోనయినా
గట్లు త్రెంచుకునే ఏరుల్లా

వున్నాయి ఆమె కళ్ళు "అన్నం పెట్టనా?" అంది అతికష్టం మీద గొంతు పెగల్చుకుని.

"అనుకోకుండా ఓ ఫ్రెండు కలిసాడు. హోటల్లో భోంచేసేసాము. నువ్వు తినెయ్!" అంటూ అటు తల త్రిప్పుకు పడుకున్నాడు.

అంతకంటే తనని పట్టుకొని 'నీ కింత కండకావర మేమిటి'ని నానా విధాలుగా తిట్టినా ఆమె కంత బాధ వుండేది కాదేమో! క్షణమో యుగంలా గడుస్తోంది ఆమెకు. అతని దగ్గరకు వెళ్ళలేని అశక్తత! వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళలేని అపరాధ భారం! అలా ఎంతసేపు గడిచిందో తెలియదు... వీధి తలుపు మీద చప్పుడయి ఉలిక్కి పడింది.

అటు చూసింది. రాజారావిటు తిరగ లేదు. తనే వెళ్ళి తలుపు తీసింది. అతను మసక చీకట్లలో నిలబడినా ఇట్టే గుర్తుపట్టింది. "మీరా?" అంది తెల్లబోతూ.

"రాజా వచ్చాడా? నిన్నేమయినా..." అన్నాడు మోహన్ లోగొంతుకతో.

"ఇంతకు ముందే వచ్చారు. పడుకున్నారు."

"ఆ సంగతి..." అని అర్ధోక్తిలో ఆగిపోయాడు.

గది దీపం వెలుగులో అశ్రుపూరితమయిన ఆమె కళ్ళు అతన్ని కొట్టవచ్చాయి. "ఏమీ మాట్లాడ లేదు."

"నన్ను క్షమించు పల్లవీ! దీని కంతకీ నేనే బాధ్యుడ్ని."

"లోపలికి రండి" అంది గద్గదస్వరంతో.

"ఊహూ! క్షమించమని అడగడానికి రాలేదు. నా మూలంగా నీ కాపురంలో చిచ్చు పుట్టిందే అన్న బాధ కొద్దీ వచ్చాను. కాని, రాజా కెదురుపడడానికి నాకు మొహం చెల్లడం లేదు. అందుకే ఈ ఉత్తరం రాసి తెచ్చా. ఇది చదివి వాడేమీ తప్పులేదని తెలుసుకుంటే నా కంతే చాలు!"

"ప్లీజ్! బయట ఈ మాటలొద్దు. లోపలికి రండి."

"నేను మీ మధ్యకి వస్తే మిమ్మల్నింకా బాధ పెట్టినట్టవుతుందే తప్ప ప్రయోజనం ఏమీ వుండదు. అందుకే ఇక్కడి కింకెప్పుడూ రాను. నా పాడు మొహం మీకు కనిపించనంత దూరం వెళ్ళిపోతాను" అంటూ తను తెచ్చిన ఉత్తరాన్ని ఆమె చేతుల్లో పెట్టి ఆమె గుక్కతిప్పుకొనేలోగా వీధి చీకట్లలో కలిసిపోయాడు మోహన్.

ఆమె మనస్సు చివుక్కుమంది. నిజంగా అతనిదేనా తప్పంతా? తనది మాత్రం ప్రలోభం కాదూ! మొదట్లోనే అతనికి దూరంగా జరిగివుంటే ఇప్పటి వ్యధకి లోను కావల్సి వచ్చేదా? తనకా వేళ ఏమయిందో — దౌర్భాగ్యం కొద్దీ మతి పోగొట్టుకుంది...

కొండంత భారంతో లోపలికి వచ్చిన భార్యని చూస్తూ "ఎవరూ!" అని అడిగాడు రాజారావు.

"ఆయనే... మోహన్!"

"లోపలికి రాలేదేం?" అన్నాడు నెమ్మదిగా.

అతని గొంతులోని ప్రశాంతత ఆమె గుండెల్ని పిండుతోంది. "మీ కిమ్మని ఇచ్చారు" అంటూ ఆ ఉత్తరాన్ని అతని కందించింది. అతను దాన్ని చదువుతున్నంత సేపూ గుండె చేత పట్టుకుని నిలువునా వణికిపోయింది.

రాజారావు కనుకొలకుల నుంచి ఒలికిన అశ్రుధార అతని చెంపల మీదుగా దిండు మీదకి జారడం చూసింది పల్లవి. ఆమెకు ననవాడులూ కుంగిపోయినట్టయింది. నిలబడలేక మంచం పక్కన నేల మీద కూలబడి పోయింది.

ఉత్తరం చదివిన భర్త ఒక్క ముక్కయినా మాట్లాడ లేదు. ఒక్కసారయినా తన వైపు చూడలేదు. పైగా అటు తిరిగి పడుకున్నాడు. అంతకన్నా తనను తీసి పుచ్చుకొని లెంపలు వాయించినా ఇంత బాధ కలిగేది కాదేమో!

అన్ని విధాల అనుకూలుడయిన భర్త! తనను తన ప్రాణ సమానంగా చూసుకునే భర్త. ఆ భర్తని తప్ప — మరే మగవాడిని గురించి తన మనస్సెప్పుడూ చలించ లేదు. అటువంటిది ఈ వేళ తనకేం జరిగింది? పిచ్చిపట్టిన దానిలా ప్రవర్తించిందెందుకని! ఈ తప్పుని మన్నించే మహోన్నత హృదయం తన భర్తకుండొచ్చు. కాని, ఏ మొహం పెట్టుకుని క్షమించమని అడగ గలదు!

గుండెల్నించి వచ్చే ఆర్తనాదాన్ని బయటకు రానివ్వ కుండా గుక్కిళ్ళు మింగుతూ అలా వెక్కిరుసుకు పోయింది పల్లవి. ఆ రాత్రి ఆమె ఎంతగా ఏడ్చిందో ఆమె కన్నీటి ధారని భరించిన కటిక నేలకి మాత్రమే తెలుసు!

* * *

తలుపు తీసి ఎదుట నిలిచిన వ్యక్తిని చూసి తెల్ల బోయాడు మోహన్.

"పల్లవీ! ఇంత చీకట్లో..."

"ఆయనకి రోజంతా జ్వరం..."

"డాక్టరికి చూపించలేదూ!"

"చూపించాను. ఈ మధ్య తరచుగా జ్వరం వస్తోంది ఆయనకి. నాలుగు రోజుల్నించి కొంచెం కులాసాగా వుండనుకుంటే మళ్ళీ ఇవేళ మొదలయింది."

"దీనికి నేనే కారణం."

"ఆయన మీ గురించి ఒక్క మాటనలేదు."

"నిన్ను..."

చటుక్కున తలెత్తింది ఆమె. "నన్నేమీ అన లేదు. అందుకే నాకు భరించలేని బాధగా వుంది. ఇంతకన్నా..." ఆపైన మాట రాక ఆమె కంఠం రుద్ధమయింది.

"నేను రాకుండా వుంటేనే మంచిదేమో!"

"మిమ్మల్నెలాగయినా ఒప్పించి ఒక్కసారి తీసుకు రమ్మన్నారు. ఏం జరగదలుచుకుంటే అది జరుగు తుంది. ఒక్కసారి రండి ప్లీజ్!" అంది ఆమె దీనంగా.

రేగిన జుట్టు నలిగిన బట్టలు, వాడిన ముఖం. ఒక్క రోజులో ఎంత చిక్కిపోయింది! పల్లవిని చూసేసరికి అతని మనస్సు ద్రవించిపోయింది.

బట్టలు మార్చుకొని ఆమెతో బయలుదేరాడు. రాజారావింటికి రిక్షాలో చేరడానికి వాళ్ళకి పావు గంట పట్టింది. అంతసేపూ వాళ్ళ మధ్య ఒక్క మాట కూడా దొర్ల లేదు. ఎన్నో రోజుల పరిచయం... ఆమె నవ్వ కుండా అతన్ని నవ్వించకుండా వుండడం ఎప్పుడూ జరగలేదు. ఒక్క సంఘటన జీవితాల్లో ఎంతటి తుఫాను సృష్టించింది! ... ఒక్కసారిగా మూగపోయాయి వాళ్ళ మనస్సులు!

"రారా!... ఎందుకురా నా మీద నీ కింత కోపం!" అంటూ రాజారావు నవ్వాడు.

"రాజా!"

"ప్రోగ్రాము డేటు దగ్గరవుతుంటే మీ ఇద్దరూ సరిగా ప్రాక్టీసు చేస్తోందో లేదో చూసుకోనద్దూ! ఇవేళ నువ్వు రాలేదు. తను పాడ లేదు. ఇలాగయితే ఎలారా!"

నిసువాలో పాలుపోక మతి తప్పిన వాడిలా చూసాడు మోహన్.

"నిన్న నేను ఇంటికి వచ్చేసరికి మీ పాట వినిపిం చింది. బయట నిలబడి విన్నాను."

ఏదో భయంతో మోహన్ గుండె ఝల్లుమంది.

"ఎంత చక్కని పాట! గొంతులో గొంతు కలిపి మీ రిద్దరూ అలా పాడుతుంటే నా కెంత ఆనందం కలిగిందో చెప్పలేను. దేవుడు అడక్కుండా వరం ఇచ్చా డంటారు ఇదే! ... ఒకరు ప్రేమించే భార్య, మరొకరు ప్రాణ స్నేహితుడు. నా కంటె అదృష్టవంతు లెవరుం టారు?..."

ప్రేమ భావన తప్ప మచ్చుకయినా వ్యంగ్యార్థం ఎక్కడా కనిపించడం లేదే అతని మాటల్లో! అటువంటి మిత్రుడి మనస్సులో ముల్లులా గుచ్చుకొనే పని ఎందుకు చేయాలనిపించింది తనకు! ... మోహన్ హృదయ క్షోభ కంతులేకపోయింది.

"... నీ పాట ఏమిటో హఠాత్తుగా ముగించినట్టుగా వుందిరా నాకు. చివర మరో చరణం చేరిస్తే బావుంటుం దనిపించి రాసాను చూడు..." అంటూ తలగడ క్రిందున్న కాగితాన్ని తీసి అందించాడు రాజారావు.

మోహన్ చదివాడు.

విప్లవ సంకేతాలు

గొంతుక చీల్చుకొని వెలువడిన కేక
జనజీవనంలో చీకటి పొద్దు
నిశ్శబ్దరాగం చేస్తున్న రోదన
భయానక స్వప్నం మిగిల్చిన వేదన
తీగసాగే శీతాకాలపు చలిరాత్రి
పరిమళించకుండానే కృశించే పూలు
నేగానికి విస్ఫోటకం ఊహాతీతం
జీవితానికి చీకటి మలుపు ముగింపు
హింసకు కలిగిన మతి చాంచల్యం
సుడిగాలిలో చిక్కుకుపోయిన పాదాలు
నీరుగారిన నాయకుల వాగ్దానాలు
రేపటి అధికారం మాటల గారడీ
నేడు తికమకలైన నిరర్థక జాతి
చరణాలలో ఇరుక్కుపోయిన ప్రగతి
శిఖరాగ్రం చేరిన సంకుచిత స్వార్థం
అంతకంతకూ పెరిగే అత్యాచారాలు
కష్టాలు నేర్పే అనుభవాలు
మేల్కొల్పే విప్లవ సంకేతాలు

— అడుసుమల్లి ప్రభాకరరావు

మోహన్ : నీ గానము ...
పల్లవి : నీ కవితా ...
ఇద్దరూ : కలిసి మెలిసి కాపురముంటే
మన జీవన రాగమే మధుర గాన గీతిక కాదా!
మోహన్ : తీయతీయగ నీ వీణా మ్రోగింది
పల్లవి : కమ్మకమ్మగ నీ కవితా పాడింది.

అతని కందిన ముఖాన్ని చూసి నవ్వుతూ "గొప్పగా రాయకపోయినా కాంటెస్టుకి సరిపోయేలా వుంది కదూ!" అన్నాడు రాజారావు.

"రాజా!"

"మీరు పాడింది ఏ రాగం? శాస్త్ర ప్రకారం ఏమంటారో... కాని, నాకు మాత్రం సమ్మోహనరాగం అని పిలవాలని వుంది" అని గలగల నవ్వాడు.

"ఇప్పటికే చేసిన పనికి సిగ్గుతో చచ్చిపోతున్నా. ఇంకా ఇలాంటి మాటలతో నన్ను చిత్రవధ చేయకురా రాజా!" అన్నాడు మోహన్ రుద్ధకంఠంతో.

రాజారావు ముఖం వాడిపోయింది. "నిజం చెపితే నీకు చిత్రవధ చేసినట్టుందా?"

"అది కాదు రాజా! నేను చేసింది తప్పే! మిత్రద్రోహం చేసిన వాణ్ని సహించడం కన్నా బాధ మరొకటి వుండదు. నేను నీకు చేసిన ఘోరానికి నన్ను తన్ని పారెయ్యడానికి కూడా నీకు హక్కుంది. అందుకే నీకీ పాడు ముఖం చూపించకుండా దూరంగా పోదామనుకున్నాను. ఇంకే విధంగా ప్రాయశ్చిత్తం చేసుకోను. చెప్పు రాజా! చెప్పు..." అంటూ తన చేతులతో ముఖం కప్పుకొని బావురుమన్నాడు మోహన్.

"పల్లవీ!" అని గట్టిగా పిలిచాడు రాజారావు. కాని, అతని గొంతు ఎంతో నీరసంగా వుంది.

బిక్కు బిక్కు మంటూ వచ్చింది ఆమె. కళ తప్పిన ఆమె ముఖం చూస్తూ "మైగాడ్! ... మీరిద్దరూ ఎందుకిలా అయిపోతున్నారూ నే నేమన్నానని! నీ కళ్ళకి అంత కర్కోటకుడిలా కనిపిస్తున్నానా?..." అన్నాడు నిస్పృహగా, నిస్సత్తువగా.

"లేదండీ లేదు. మీరేమీ అనలేదు..." అని అర్ధోక్తిలో ఆగిపోయింది ఆమె. 'మీరేమీ అనకపోవడమే అసలు నా బాధ' అని ఆమె అంటున్నట్టు ఆగిపోయింది.

జ్వర భారంతో లేవలేకపోతున్న భర్తకు ఆసరా ఇచ్చి లేవదీసి కూర్చో పెట్టింది. మంచినీళ్ళు కావాలన్నట్టు సంజ్ఞ చేశాడతను. ఆమె వెళ్ళి తెచ్చింది. ఆ గ్లాసు అందుకొని ముందుకు వంగి మోహన్ వెన్ను తట్టుతూ "ఒరేయ్ మోహనా! ఇది తాగు" అన్నాడు రాజారావు.

మోహన్ నిశ్శబ్దంగా గ్లాసెడు నీళ్ళు తాగేశాడు.

"మీ ఇద్దర్కీ ఓ సంగతి చెప్పాలి. ఇలా రండి. ఇద్దరూ నా దగ్గరగా వచ్చి కూర్చోండి..." అన్నాడు ఇద్దర్నీ చెరో చేత్తో పట్టుకుంటూ.

"నీ ఒళ్ళు వెచ్చగా వుంది. ఇంకా జ్వరం..."

మోహన్ మాటల కడ్డు వచ్చాడతను. "ఇప్పుడు చెప్పడం నా వంతు. వినడం నీ వంతు. నా మాటలు శ్రద్ధగా విను. ఇన్నాళ్ళూ నువ్వు పెళ్ళి చేసుకోలేదు. దానికి ప్రత్యేకమయిన కారణం అంటూ లేదు. అవునా!... అలాగే పల్లవి నేర్చుకుంటున్న సంగీతాన్ని

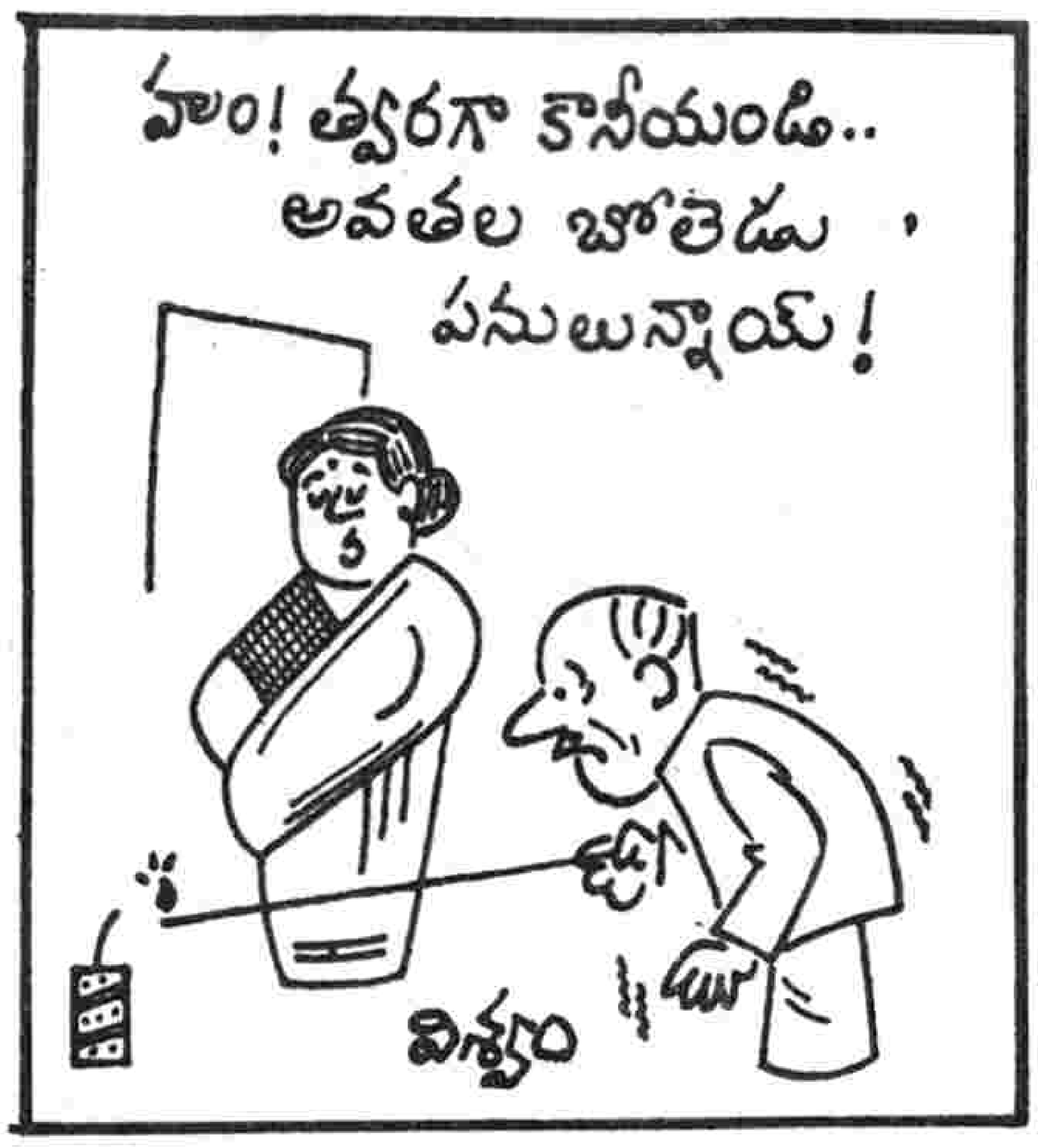

మా పెళ్ళికి ముందే మానేసిందట. ఎందుకంటే ఒక కారణమంటూ లేదని అంటుంది. అవును కదూ!..."

పల్లవి తల వూపింది.

"ఈ వూరు ట్రాన్స్‌ఫరు కావడం ... అనుకోకుండా మళ్ళీ మనం కలవడం పల్లవికి సంగీతం చెప్పమని నిన్ను నేను అడగడం... మళ్ళీ తను పాటలు పాడడం ... చివరికి పబ్లిక్ పెర్ఫార్మెన్సుకి నువ్వు ఏర్పాట్లు చేసేదాకా వెళ్ళడం... ఇదంతా ఎందుకు జరిగింది అని ఒకసారి వెనక్కి చూసుకుంటే ... ఒక్కటే నా కనిపిస్తోంది... మిమ్మల్నిద్దర్నీ ఒక బంధంలో ముడివేయడానికి నాంది ప్రస్తావన ఎప్పుడో జరిగిందని!..."

"ఛ! ఏం మాటల్రా ఇవి?" అన్నాడు మోహన్ ఎర్రబడిన ముఖంతో. పల్లవి పరిస్థితి అంతకన్నా మెరుగ్గా ఏమీ లేదు.

"సంగీతం జీవితంలో ఒక భాగమయితే అంతకు మించిన వరం లేదు. రెండు కళా హృదయాల్ని కలపడానికి నేనొక నిమిత్త మాత్రుడ్ని అవుతానని నేనింత కాలం ఊహించలేకపోయాను మోహన్! ఇప్పుడు నా కెంత సంతోషంగా వుందో నీకు తెలియదు."

"ఏమండీ ఏమిటండీ ఈ మాటలు! ఒక్క పొర పాటుకి నా కింత శిక్ష వేస్తారా?" అంది పల్లవి గుడ్ల నీళ్ళు కుక్కుకుంటూ.

"పిచ్చిదానా! ఇంకా నేనేదో మనసులో పెట్టుకుని మిమ్మల్ని మాటిమాటి మాటలంటూ కచ్చి తీర్చుకుంటున్నాననుకుంటున్నారా? ఎలా చెపితే మీరు నా మాటలు నమ్ముతారు? బతికుండగా మిమ్మల్నిద్దర్నీ కలిపానన్న తృప్తిని నా కెందుకు దక్కనివ్వరు? ఈ జీవితం ఇంకెంతో ఏమో! మీరిద్దరూ కల్సి పాడుతుంటే వినగలిగే అదృష్టం కోసం మరికొంత కాలం నేను బతగ్గలిగితే చాలు... ఈ జీవితంలో నా కింకే కోరికలూ లేవు!"

"ఏమండీ! మోహన్‌గారూ! జ్వరం తీవ్రంగా వుంది. ఈయనేదేదో మాట్లాడుతున్నారు. నాకు చాలా భయంగా వుంది..." అంది పల్లవి కంపించిపోతూ.

"డాక్టర్ని తీసుకు వస్తాను..." అంటూ లేవ బోయాడు మోహన్.

"వెళ్ళే ముందు ఒక్క మాట విని వెళ్ళు మోహనా!" అని అతని చేయి పట్టుకొని ఆపాడు రాజారావు.

చెప్పమన్నట్టు చూశాడు మోహన్.

"పల్లవి ముఖం చూడు... ఆమె ముఖం ఇంత కళావిహీనంగా వుండడం ఎప్పుడైనా చూశావా? లేదు కదూ!... నా కొక్క ప్రామిస్ చేస్తావా?"

"ఏమిటి?"

"రేపు నా కేదయినా అయితే... నా పల్లవిని ఆదుకుంటానని మాటివ్వవూ!"

"ప్లీజ్! అలాంటి మాటలు అనకు రాజా! ఇప్పుడు నీ కేమీ కాలేదు. నువ్వూ, పల్లవీ కలకాలం సుఖంగా వుంటారు."

"నిన్నటిదాకా నేనూ అలాగనే అనుకున్నాను మోహనా! ప్రిమోనిషన్ అంటారే! నిన్నూ, పల్లవినీ సంగీతం పేరున ఒకచోటికి చేర్చాలని అన్నేళ్ళకి ముందే నా కెందుకు అనిపించిందో... బహుశా, ఇందుకే కాబోలు!"

"ఏమిట్రా!" అని మోహన్, "ఏమిటండీ!" అని పల్లవి ఒక్కసారే అడిగారు.

"అయామ్ ఇన్ ది లాస్ట్ స్టేజ్ ఆఫ్ మై లైఫ్!"

"అబద్ధం!" ఇద్దరూ ఒకేసారి అరిచినంత పని చేశారు.

"ఇంత బాధలో కూడా ఒకే మాట! ఒకే స్వరం... మీ మనస్సులు నిష్కల్మషమైనవనడానికి ఇంతకంటే ఏం ప్రూఫ్ కావాలి? బోత్ ఆఫ్ యు లవ్ మీ సోమచ్ అయామ్ నాటెటాల్ అఫ్రయిడ్ ఆఫ్ డెత్ — నా!"

"డాక్టర్ని తీసుకు వస్తానుండు..." అని కదల బోయాడు మోహన్.

రాజారావు అతని చేయి గట్టిగా పట్టుకొని "... ఇక మంచి చివరి క్షణం వరకూ డాక్టర్ల చేతుల్లోనే గడపాల్సి వస్తుంది... ఈ నాల్గు క్షణాలు మీతో మాట్లాడే అవకాశం పోనివ్వకురా మోహనా!" అన్నాడు.

"లేనిపోని భయాలేవో నిన్ను వర్రీ చేస్తున్నాయి. నీ కేం కాలేదు రాజా!..."

"డాక్టరు రిపోర్టు చూసే దాకా నేనూ అలానే అనుకున్నాను" అంటూ తలగడ క్రింద వున్న లెదర్ బ్యాగ్ తీసి అందులోంచి ఏవో కాగితాల కట్టకి మడతలు విప్పాడు. "...చివరి దాకా మీకీ సంగతి చెప్పకూడదనే అనుకున్నాను. కానీ, నిన్న రాత్రి నీ ఉత్తరం చూశాక నాకు చెప్పక తప్పలేదు. నువ్వెక్కడికో వెళ్ళిపోతే ... రేపు పల్లవి జీవితం ఏం కావాలి? పల్లవి జీవితం కన్నీటిపాలయితే నా ఆత్మకి శాంతి దొరుకుతుందా!..."

అసహనంగా అతని చేతుల్లోని కాగితాలు లాక్కున్నంత పని చేశాడు మోహన్.

అతని ముఖం వివర్ణమవడం చూసి ఏదో భయంతో విలవిలలాడిపోయింది పల్లవి.

"లు...కే...మి...యా..." అన్నాడు మోహన్ తడబడుతూ.

"అంటే?" అంది పల్లవి గుండె చేత బట్టుకుని.

"బ్లడ్ కేన్సర్!" అన్నాడు రాజారావు నెమ్మదిగా.

పల్లవి గుండె లవిసిపోయాయి.